

Tu – ne vienas

Nr. 229

Redaktorė
Nicolė VAVINSKAITĖ
Pavadootoja
Aistė ŠAKALYTĖ

KORESPONDENTAI: Pranas GAIDAMAVIČIUS, Paula DŽACHIJA,
Meda MATIUKAITĖ, Emilija RAČKAUSKAITĖ, Eimantas RAŠTUTIS,
Dominykas ČERNOVAS, Viltė TUMĖNAITĖ, Diana BORIAK.
KONSULTANTĖ Danutė PULOKAITĖ (tel. 52509).

„Tu – ne vienas“ galite skaityti internete www.zarasai.lt, laiškus siųsti laikrastis@zarkrastas.lt

JAUNIMO LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS KIEKVIENO MĖNESIO PIRMA PENKTADIENI

Redaktorės ŽODIS

Neseniai gimnazijoje girdėjau Roberto Dargio paskaitą apie tai, kad svarbiausia šiuolaikinio žmogaus vertybė yra kūrybingumas. Norėčiau apie tai pamąstyti plačiau ir pasidalinti su jumis savo mintimis.

Manau, kad šiais laikais kūrybingumas nėra skatinamas. Tiek mokykloje, tiek darbe esi įstatytas į griežtus rėmus ir turi iš jų neišlįsti, todėl dažniausiai žmonės kuria eiles ar piešia po darbų ar mokyklos tiesiog sau arba išvis neturi laiko kūrybai. To rezultatas – galbūt užslėpti talentai, neatrasti šedevrai ir neišnaudoti gabumai, nes jų niekas neleidžia pritaikyti kasdieninėje veikloje. Kalbant pavyzdžiais, mokykloje kasdien kalame faktus ir datas, o kūrybinės veiklos lieka nuošalyje arba jas užduoda daryti namuose. Būna tikra šventė, kai pamokoje mokiniai suskirstomi grupelėmis ir jiems paskiriama atlikti kokią nors kūrybinę užduotį (deja, ši šventė, duok Dieve, būna kartą ar du per visus mokslo metus).

Tikriausiai nieko savo kalbomis aš nepakeisiu, tačiau norėčiau jus paskatinti nepasiduoti tai rutinai ir stengtis daryti tai, kas jums suteikia džiaugsmo, nesvarbu, kas tai būtų: šokiai, piešimas, grojimas, eilėraščių kūrimas, dainavimas ir panašiai. Skirkite daugiau savo laiko šiems užsiėmimams, nes galiausiai būtent šie dalykai ateityje išliks ir sukels daugybę malonių prisiminimų bei pasididžiavimo jausmą, o visos datos, taisyklės, formulės ir faktai tiesiog pasimirš...

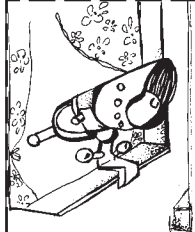
Nicolė VAVINSKAITĖ

Mieli bendraamžiai!

Štai jums pirma kūrybiškumo įrodymo užduotė.

2018-ieji – Šuns metai. Nupieškite simpatišką šuniuką mūsų laikraščio užsklandai ir laimėkite mielą prizą. Piešinių lauksime iki gruodžio 28 dienos.

„Tu – ne vienas“ redakcija

TELESKOPAS

Vilmantas ŽILINSKAS – vienas iš populiariausių fotografų Lietuvoje. Šis talentingas ir žodžio kišenėje neieškantis žmogus kilęs iš mūsų miestelio Zarasų ir, kas mums be galo įdomu ir smagu, – Vilmantas kadaise taip pat buvo „Tu – ne vienas“ laikraščelio redakcijos narys, keletą metų – redaktorius. Taigi susipažinome su juo artimiau. Ir dar kartą paneigiame mitą, kad gyvendamas mažame miestelyje žmogus negali „išplaukti“ į plačiuosius vandenius. Štai jums ir įrodymas.

– Kaip jautėtės tuomet, kai augote, mokėtės Zarasuose? Kas patiko, ko trūko? Ar Jums kuo nors svarbūs Zarasai šiandien?

– Mūsų karta, man rodos, ne vel tui buvo praminta „auksinė“ karta. Buvo daug aktyvių jaunuolių, vykdavo aibės mūsų organizuojamų renginių. Kai dabar pagalvoju, buvom tikrai ne iš kelmo spirti, motyvuoti ir iniciatyvūs. Veiklai buvo puikios sąlygos, turėjome nuostabų jaunimo reikalų koordinatorių Ramūną Keršį. Jis daug prisidėjo prie to, jog „auksinė karta“ taptų geresniais žmonėmis ir po mokyklos pritaikytų įvairius nevyriausybines organizacijas įgytus sugebėjimus. Gerai nežinau, kaip Zarasų jaunimui sekasi šiandien, bet teko girdėti daug pesimistinių natų...

Nemeluosiu, šiuo metu mane ir Zarasus sieja tik čia tebe gyvenantys tėvai... Daugiau sąsajų nelabai likę, visgi praėjo 10 metų, kai iš čia išvažiavau. Tai daug. Per daug, kad išlaikytum kažkokius ryšius jų nepuoselėdamas. Zarasus, kaip suprantu, kamuoja tos pačios problemos, kurios ir mano laikais kamavo, tik jos dabar dar opesnės – jaunimo užimtumo stoka, gyventojų nedarbas, laisvalaikio ir rekreacijos galimybių stoka.

– Koks buvote mokykloje? Ar pirmoje vietoje buvo mokslai? Ar jau būdamas mokykloje žinojote, kur stosite ir ką norėsite dirbti?

– Mokykloje buvau tas, kuris visada turėjo savo nuomonę. Mokiausi gerai, nors pastangų tam daug neprireikdavo. Dėl savo aktyvumo dažnai būdavau apkaltintas ir tuo, ko nepadariau. Jeigu kažkas iškrėsdavo kokią šunybę, tai „tikriausiai jau Žilinsko darbas“, nors manęs ten net nebūdavo. Nebijantys būti savimi žmonės dažnai užkliūna kitiems. Bet ilgainiui mokytojai pakeitė požiūrį į mane, suprato, jog anoks aš blogietis, paskutinėse klasėse sutarėme puikiai. Prikliausiai bent kelioms jaunimo organizacijoms, mokinių taryboms, or-

ganizuodavau, dalyvaudavau... Tikrai negaišdavau laiko „siemkėms“ prie laiptinės gliaudyti.

– Kas paskatino imtis fotografijos? Kas fotografijoje Jus labiausiai traukia?

– Sakoma, kad anksčiau ar vėliau viskas savaime atsistoja į vietas. Neplanavau, kad fotografija įtrauks mane, bet ji tai padarė net neatsiklaususi. Buvau kino mėgėjas, su bendramožiais kurdavome mėgėjiškus trumpametražius filmukus, vėliau parengus projektą net ir mokymus pavyko

siog pasisekė – atsiūčiau reikiamoje vietoje reikiamu laiku arba kad tai – talentas. Nė velnio! Tai yra daug daug daug juodo darbo, daug naktų skaitant, eksperimentuojant, klystant, mokantis, domintis viskuo iš eilės, kas susiję su fotografija. Esu be galo smalsus ir jeigu tik „užsi-

Vilmanto sėkmės formulė: daug daug daug... darbo

suorganizuoti. Fotografijoje labiausiai traukia akimirkos laikinumas, galimybė ją sustabdyti. Žavi, kiek daug galima papasakoti vienut vienintele nuotrauka.

– Kaip manote, koks Jūsų, kaip fotografo, išskirtinumas?

– Kalbant apie savo išskirtinumą sunku išlikti objektyviam. Galbūt dėmesys techniniam atlikimui, estetikos spalvų dermės ir kompozicijos pojūtis bei sugebėjimas rasti ryšį su fotografuojamu žmogumi. Žmonės sako, turiu savitą ir atpažįtamą braižą, bet nelaikičiau to išskirtinumu, priešingai – būti atpažintam lygu būti nuobodžiam.

– Kada supratote, jog Jums ši veikla gali tapti pragyvenimo šaltiniu?

– Tada, kai pradėjau iš to uždirbti daugiau nei išleidžiu. Paprasta. O šiaip – negalėčiau dirbti ofisinio, monotoniško darbo su fiksuotomis valandomis, tad nusprendžiau gilinti savo žinias fotografijoje ir pamėginti iš to užsidirbti.

– Papasakokite savo kelią iki to, kur esate dabar? Galbūt norėtumėte kažką pakeisti?

– Daug kas galvoja, kad man tie-

kabinu“ už kažko, privalau apie tai sužinoti viską ir išmokti kuo geriau.

Nemanau, kad reikėtų kažką keisti, galbūt tik daugiau rizikuoti, nes rizika man dažniausiai pasiteisina.

– Yra gamtos, sporto, kelionių fotografai... O Jūsų sritis?

– Nėra taip, jog fotografuočiau tik vieną sritį. Rimtai dirbu su vestuvių, žmonių, renginių bei produktų fotografija. Tačiau moters grožio (taip mane įvardijo vienas kolega) fotografo etiketė nori nenori limpa labiausiai, nors tai labiau mano, kaip fotografo, saviraiškiai, savo malonumui. Visada žavėjaisi moterimis, jų paslaptinumu, seksualumu.

– Kokie Jūsų ateities siekiai, svajonės?

– Nežinau, kas laukia manęs ateityje ir kur pakryps mano karjera, bet žinau viena – ji bus tikrai įdomi. Svajonių neišduosiu – dar neišsipildys... O tikslus sau keliu visada pačius aukščiausius – kuo jie aukštesni, kad ir nerealūs, tuo daugiau pasieksiu. Ir tikslai nebūtinai turi būti materialūs. Yra kur kas svarbesnių dalykų už pinigus. Tai savirealizacija, vidinė harmonija, galimybė pamatyti kuo daugiau pasaulio, būti reikalingam, įvertintam, mylėti ir būti mylimam.

– Ką norėtumėte pasakyti mažame miestelyje augančiam jaunam Vilmantui – sau?

– Nežiūrėk atgal, nežiūrėk į šalis, žiūrėk ir eik tik pirmyn. Neklausyk, ką kiti apie tave kalba, nes jie nė velnio nežino. Tu gali labai daug, svarbiausia – tikėk savimi, daryk. Rask laiko sau ir savo artimiesiems, būk geras ir sąžiningas žmogus.

– Daugelis yra įsitikinę: jei gyveni mažame miestelyje, nieko išpuodingo pasiekti negali. Negali padoriai užsidirbti ir gyventi, tiesiog turi galvoti, kaip išgyventi. Ką pasakytumėte tokiems žmonėms?

– Šiais laikais gali gyventi bet kuriame pasaulio kampe nuo Zarasų iki Balio, gulėti vasarą su nešiojamu kompiuteriu ant pilvo prie Zaraso ežero arba Indijos vandens ir lygiai taip pat dirbti per atstumą. Interneto laikais vis didėja poreikiai darbų, neatsiejamų nuo kompiuterio ir interneto, nebėra būtinybės vargti ofise ar gamykloje. Tereikia pasukti galvą ir netingėti pakelti savo užpakalį. 95 procentus dabar dirbamo darbo galėčiau daryti bet kurioje pasaulio šalyje, tereikia susikrauti lagaminą ir nusipirkti bilietus.

– Kaip manote, ką reikėtų padaryti, jog žmonės daugiau šypso-tųsi, kad suprastų – koks esi pats, tokie ir aplink tave esantieji?

– Patį atsakėt į klausimą, tik reikėtų apkeisti vietomis dėmenis: „kokia aplinka – toks esi ir tu“. Visada stenkis būti aplinkoje, kuri yra tobulesnė ir labiau motyvuota nei tu, nes tau pačiam tai bus puikus padrašinantis spyris į minkštąją. Atsiribok nuo žmonių, iš kurių nieko neišmoksti. Apsupk save sėkmingais bei laimingais žmonėmis ir nė nepastebėsi, kaip pats tokiu tapsi.

– Ką prisimenate apie savo metus „Tu – ne vienas“ redakcijoje, kaip ten atsidūrėte, koks buvotė ir ką tai Jums suteikė?

– Viena sakiniu nenupasakosi to. Tai puiki patirtis, daug puikių akimirku, naujų įgūdžių. Dabar tenka dažnai duoti interviu įvairiems žurnalams, naujienų portalams, štai ir šią savaitę kaip tik daviau interviu žurnalui „Žmonės“. Redaktorė kitą dieną man parašė: „Labai smagu buvo matyti taip gražiai ir nuosekliai dėstomas mintis“... Didele dalimi tai yra būtent „Tu – ne vienas“ redakcijoje sukaupta patirtis bei nepailstančios mamulės Danutės nuopelnai.

– Ačiū už interviu. Visa „Tu – ne vienas“ komanda linki Jums kuo didžiausios sėkmės.

Kalbino Aistė ŠAKALYTĖ
Nuotraukos iš asmeninio Vilmanto ŽILINSKO albumo.

DEBATAI: įdomu ir naudinga

Zarasų viešojoje bibliotekoje vyko eurodebatų „Kaip nepasiklysti melagingų naujienų pasaulyje?“. Eurodebatų rengėjai – Jaunimo Europos komanda ir Europos Komisijos atstovybė Lietuvoje.

Eurodebatų metu nuskambėjo šešių žmonių pamąstymai apie netikras naujienas. Visų pasirodymai buvo puikūs, bet laimėtojas yra tik vienas – GABIJA. Sveikiname!

Buvo įdomu pakalbinti debatų dalyvius: kaip kilo noras dalyvauti debatuose, kaip jiems rengėsi, kokius išpūdžius renginys paliko ir kt.

GABIJA: – Dalyvauti debatuose man pasiūlė bičiulis Ernestas, o kaipgi aš, tokia diskusijų (ypač politinių) mėgėja, atsisakysiu? Sudėtinga nebuvo, labai sudomino tema, aktuali jaunimui, o sugalvoti įdomių išvalgų nebuvo taip jau sunku.

Išpūdžiai neįkainojami, nesitikėjau tokio palaikymo iš publikos,

malonu buvo padiskutuoti su oponentais, išties išgirdau įdomių nuomonių.

Ar tikėjaisi laimėti? Pasąmonėje laimėjimo galbūt ir tikėjaisi, tačiau išgirdusi kitų kalbas buvo šiek tiek abejonių, kad man gali ir nepasisekti. Pasirodymu nesu šimtu procentų patenkinta, tačiau manau, kad tu-

rėsiu progą pasitaisyti nacionaliniame etape.

DANIELIUS: – Su manimi susiekė organizatorius ir pasiūlė sudalyvauti. Aš sutikau, nes norėjau pasisemti žinių, išbandyti savo jėgas diskusijoje. O pasirengti debatams man nebuvo lengva – reikėjo ieškoti daug informacijos, galvoti, kaip viską padaryti sklandžiai. Bet išpūdžiai iš šio renginio liko geri, labai patiko bendrauti su kitais dalyviais. Džiaugiuosi, kad sudalyvavau, o laimėjimo, atvirai tariant, ir nesitikėjau.

EDUARDAS: – Buvo įdomu rašyti kalbą būtent šia tema, nes turiu nemažai žinių ir pats tuo domiuosi.

Iš pradžių parengiau pirmą kalbos variantą, bet po konsultacijų su savo šeimos nariais buvo nuspręsta jį parengti.

Debatų paliko puikų įspūdį – gerai organizuotas renginys. Buvo smagu jame sudalyvauti, nors, tiesą sakant, ir negavau naujų žinių, nes visų mintys buvo panašios. Norėčiau, kad tokių renginių būtų daugiau.

Savo pasirodymu nesu patenkintas, manau, galėjau pasirodyti geriau. Nors turėjau neblogą medžiagą, bet pats kalbėjimas nebuvo tinkamo lygio. Dėl laiko stokos nespėdavau oponentams užduoti norimų klausimų.

EMILJA: – Kai man pasiūlė sudalyvauti, labai ilgai negalvojau ir tiesiog sutikau, o tik vėliau supratau, kur pakliuvau. Na, bet ką padarysi, kelio atgal nebuvo, teliko save įtikinti, kad galiau! Pasirengimas nebuvo sunkiausias etapas, bet padirbėti reikėjo.

Labiausiai įsiminė tai, kas vyko per pačius debatus. Išpūdžiai po jų puikūs! Tai buvo pirmas tokio tipo renginys, kuriame dalyvavau. O apie laimėjimus net neturėjau minties.

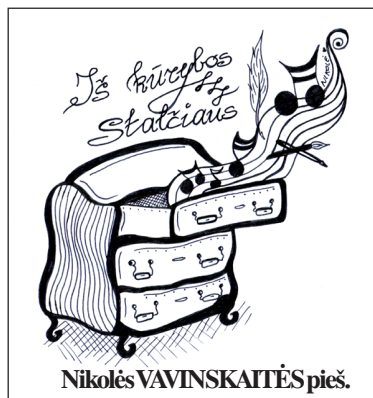
PAULIUS: – Gerai pagalvoju, ar noriu dalyvauti. Bet ir sutikęs bei užsiregistravęs nepuoliau rengtis, net

per patį renginį neturėjau pasirašęs kalbos – turėjau planą, buvau sugalvojęs konkrečią temą ir tiesiog kalbėjau. Manau, pavyko visai neblogai, nors, kai pagalvoju, dabar kelis dalykus truputį pakeisčiau. Šiaip esu patenkintas, kaip pasirodžiau ir kad apgyniau savo nuomonę!

Eurodebatų dalyvius kalbino
Dominykas ČERNOVAS,
Paula DŽACHLIJA,
Emilija RAČKAUSKAITĖ.

Visus oponentus įveikusi Gabija.

Nikolės VAVINSKAITĖS pieš.

Eimantas RAŠTUTIS

Gyvenimo knyga

Vėl surandu aš knygą,
Senelio parašytą.
Likimo mėtyta, nešta,
Lyg beržo sėkla pamesta.

Ji skrido, blaškėsi toli,
Kaip debesis nuplaukęs tyliai.
Ji krito, kilo amžinai
Ir degė ugnimi karštai...

Nuslopo vėjas pagaliau,
Ir skrydis baigėsi staiga.
Likimas lėmė būti čia –
Sukurti meilės medį...

Zarasai – nedidelis miestas, tačiau jaunimo, daugiausia mokyklinio, ne tiek ir mažai, o štai veiklos jam labai trūksta. Žinoma, vyksta renginiai, paskaitos, jaunimėlis gali lankyti dailės, muzikos, šokių užsiėmimus, keletą sporto šakų – baidarių irklavimo, karatė, rankinio – treniruotes, bet...

Taigi – sportas! Tai ta sritis, kuria domimasi labiausiai. Treniruotes lanko ir merginos, ir vaikinai, visgi ne tiek daug, kaip norėtūsi. Priežastis aiški – labai jau nedidelis sporto šakų pasirinkimas. Tad nusprendėme leisti jaunuoliams pasvajoti – kokių sporto būrelių jie rinktūsi, jeigu galima būtų įgyvendinti bet kokią norą.

Ugnė (13 m.): Norėčiau lankyti dailiojo čiuožimo būrelį. Šios sporto šakos dėka galima išmokti labai gražiai čiuožti, įvairiausių čiuožimo elementų, padailinti figūrą. Žiema būtų pats puikiausias laikas pradėti mokytis čiuožinėti, tik kad sąlygų nėra.

Eimantas (14 m.): Aš ir mano draugai mielai lankytume tinklinio treniruotes, nes tai visų pirma yra komandinis žaidimas, o antra – jis reikalauja gero fizinio pasirengimo ir reakcijos.

Aistė (16 m.): Mane domintų MMA (mišrių kovų menas). Gera jaustis stipriai ir mokėti apsiginti. Zarasai jau turi karatė bei dziudo, bet būtų nuostabu, jei būtų ir daugiau kovų menų.

Emilija (17 m.): Norėčiau, jog būtų krepšinio būrelis merginoms. Man patinka šis sportas, nuo mažens jį žaidžiu su broliu ir jo draugais. Gai-

Plaukimo „šuniuku“ čempionai

la, kad nedaug panelių žaidžia krepšinį, bet tikriausiai atsirastų, jei toks būrelis veiktų.

Vytas (16 m.): Norėčiau galiūnų būrelio – noriu būti stiprus. Gal Žydūnu Savicku ir netapčiau, bet kas draudžia pasvajoti.

Rėja (14 m.), Viktorija (14 m.): Labai norėtume, kad Zarasuose atsirastų tokia sporto šaka, kaip plaukimas. Juk būtina mokėti gerai plaukti krašte, kur daugybė ežerų. Jeigu atsi-

rastų toks būrelis, mes ir mūsų draugės būtinai jį lankytume.

Mykolas (17 m.): Tiesiog gėda Zarasams, kad čia vaikai, jaunimas nemokomas plaukti. Ežeras prie ežero, o vaikai arba kiek tėvų pamokomi, arba patys kapanodamiesi pramoksta. Mokyti plaukti, nardyti būtina ne tik dėl saugumo. Toks pavydas suima, kai matai, kaip Anykščiuose plaukikai žiemą–vasarą treniruojasi baseine, užtai ir sportiniais pasiekimais gali didžiulius. O pas mus apie baseiną gal jau šimtą metų tuščiai šneka... Kokių rezultatų galima siekti trumpučiu ir šaltą vasarą plaukiojant ežere!? Nebent olimpinė rungtis būtų plaukimas „šuniuku“...

Apie būtinybę mokytis(s) plaukimo, norą treniruotis, siekti rezultatų, dalyvauti varžybose mums kalbėjo ir dar keletas apklaustųjų.

Gal ir ne visų sporto būrelių Zarasams reikia, bet apie plaukimo būrelį tikrai reikėtų rimtai pagalvoti. Ir apie baseiną, apie kurį, anot Mykolo, jau tiek kalbėta, bet nė žingsneliu nežengta į priekį...

Bendraamžius kalbino
Diana BORIAK
ir Eimantas RAŠTUTIS.

Jau beveik žiema (o gal vis dar vėlyvas ruduo?), ir gamtoje kartu su šiltais orais išbluko visos šiltos spalvos. Bet žaismingomis spalvomis galime pasidžiaugti apsilankę naujai įrengtose vaikų žaidimų aikštelėse Zarasuose. Tiesa, apmaudu, kad jos įrengtos jau rudeniu baigiantis. Lietus, šaltis, sniegas – per žiemą apsilaupys ir papilkės dabar tokie gražūs įrengimai, o ir piktavalių pas mus vis dar pasitaiko, kuriems taip ir knieti ką nors sulaužyti. Argi nebūtų buvę geriau palaukti ir vaikų žaidimų aikšteles įrengti pavaršę, kai šilta ir gera žaisti lauke?

Bet vis tiek galime džiaugtis kažkuo nauju mūsų kiemuose ir galimybe vaikams pajavairinti savo žaidimus lauke. Tik norėtūsi, kad tokių aikštelių atsirastų daugiau. Ypač jų trūksta mikrorajone, kitapus P. Širvio gatvės, nors mažų vaikų čia itin daug.

Parengė Eimantas RAŠTUTIS
Nikolės VAVINSKAITĖS nuotr.

BALTAS KAMPAS, bet... su pelėsiuku

Nei puodas, nei gėlė

Išgirdę žodį „maigūnas“ daugelis jį iškart susieja su veiksmazodžiu „maigyti“. Štai Alė mano, kad maigūnas – tai „nuo mobilaus telefono priklausantis žmogutis, kuris visą laiką rašo SMS žinutes“, o Viktorui atrodo, kad tai kažkoks darbininkas, į kurio pareigas įeina ką nors sulankstyti, sumaigyti.

Dar daugiau apklaustųjų mano, kad „maigūnas“ – kažkoks maigomas daiktas. „Tai tikriausiai kažkoks minkštas daiktas, ant kurio sėdima, šokinėjama, arba kamuoliukas, kuris maigomas reabilitacijos metu“, – mano Karolina.

Bet būta ir visai niekuo nepaaiškinamų atsakymų: „Gal koks puodas ar jo dangtis“ (Eimantas); „Kokia nors gėlė ar augalas“ (Pijus, Elvyra); „Galbūt tai vaistai“ (Smiltė); „Pavardė ar kokio veikėjo vardas“ (Kipras); „Tikriausiai kažkoks miestas“ (Emilija).

O štai, mielieji, ir ne. Pastaruoju metu atsiranda daugybė naujų darų. Vieni lietuvių kalboje prigija, kaip, pvz., „dūzgės“ (povakarėlis, vakarėlio pratęsimas), kiti ne, pvz., „vielabraukis“ (troleibusas). Žodis „maigūnas“ irgi yra vartosenoje neįsigalėjęs naujadaras, kuriuo norėta pakeisti „sofą, minkštą suolą“. Bet sofa ir liko sofa, o minkštą suolą žmonės mieliau vadiną minkštasuoliu.

Klausinėjo
Eimantas RAŠTUTIS
ir Rugilė ŠEDUIKYTĖ.

Klausimėlis

Nikolės VAVINSKAITĖS pieš.